

[Povlsen.]

Ordene „en Berigtigelse eller gøre en personlig Bemærkning“ ændres til „en kort berigtigende Bemærkning“, synes jeg er en god Ændring. Der er noget odiøst i dette: en Berigtigelse eller en personlig Bemærkning. En personlig Bemærkning kan jo være tvetydig. Det kan være en Bemærkning, som det er afgørende for mig personlig at faa gjort, men det kan ogsaa være et personligt Angreb paa en Modstander, og desværre er der jo nok af den Slags personlige Bemærkninger. Jeg tror, jeg tør sige, at der i denne Ændring ogsaa ligger en Henstilling fra Udvalget om, at man skulde se at spare, saa vidt muligt, disse personlige Bemærkninger.

Hermed skal jeg anbefale de stillede Forslag til Ændringer.

Oluf Pedersen: Det er beklageligt, at det ikke har været muligt at faa de Forslag til Ændring af Forretningsordenen, som Retsforbundet har stillet, frem til Debat her i Dag samtidig med de andre Ændringer, men jeg vil haabe, at vore Forslag saa kan naa at komme for i Morgen, medens man er inde paa Tanken om at ændre Forretningsordenen, saaledes at disse Ændringer kan komme til at følge Betænkningens Forslag ved senere Debatter her.

Det er jo rigtigt, at man i dette høje Ting afholder en Række lange, meningsløst lange, Møder, og at man i det hele har faaet et Arbejde her, som det er uoverkommeligt for Rigsdagens Medlemmer at følge med i. Men Forklaringen paa, at man har faaet dette, er jo, at man har forsøgt paa at gribe ind i en Række Omraader, som slet ikke kommer Politikerne ved. Det er ligesom man herfra har følt, at man skulde blande sig i mange, mange Ting, man kunde overkomme saa meget, og dette Forslag er altsaa for saa vidt en Erkendelse af, at man ikke kan klare alt det, man har blandet sig i. Den bedste Maade at faa ordnet det paa vilde jo være at indskrænke det Magtomraade, at begrænse de Opgaver, man beskæftiger sig med. Dernæst vilde man ogsaa kunne naa en Del, hvis man kunde faa mere Plan i Arbejdet, og jeg synes, at det havde været udmærket, om det var blevet gennemført, som Venstre har talt om, men desværre ikke stillet Forslag om, at der skulde være Uge-Dagsordener, saa at man kunde se, hvad det er, man skal beskæftige sig med i den kommende Tid, saaledes at man ikke kommer ud for, at et Forslag bliver fremsat, og saa skal det vedtages, en—to—tre; det skal altsammen gaa saa

rask, og det gør, at hele Arbejdet i Rigsdagen bliver planløst. Hvis man nu kom den Vej ud, at man fik indskrænket Magtomraadet og fik mere Plan i Arbejdet, var der ogsaa Mulighed for, at man kunde faa en billigere Rigsdag, idet Rigsdagsmændene saa kunde beholde deres private Erhverv, som de under disse Forhold nødvendigvis bliver slaaet ud af, fordi man ikke kan være alle Vegne.

Dette Forslag gaar ud paa at forsøge at faa en saadan Ordning, at der her i Tinget tales kort og klart. Nu kan man jo ikke ved Hjælp af saadanne Bestemmelser tvinge Folk til at tale klarere, man kan til Nød tvinge dem til at tale kortere, men jeg er ikke sikker paa, at alle Tingets Medlemmer har Evnen til at tale kort og klart, som jo forudsættes. Jeg minder om en Taler i Gaar, som talte noget langtrukket, og man kunde godt sidde dernede og tænke, at det var rart, om det ærede Medlem kunde udtrykke sig noget kortere og klarere. Men det er slet ikke sikkert, at det passede til vedkommendes Form at tale kort og klart, det kan godt være, hans Tale saa var blevet meget ringere.

En Begrænsning af Taletiden for Medlemmerne til kun 10 Minutter ved første Behandling er en meget skrap Begrænsning. Jeg vil gerne minde om, at det ærede Medlem Hr. Krag ved Behandlingen af et Forslag stillet af Retsforbundet, hvor han ikke stod som sit Partis Ordfører, talte i den syvdobbelte Tid. Det vil altsaa sige, at han vilde blive skaaret meget kraftigt ned, og jeg forudsætter, at han ikke er af de ringeste Medlemmer her i Tinget, naar det gælder om at tale klart — jeg tør ikke sige noget om det korte.

Jeg forstaar godt, at et af Venstres Blade, et af de Blade, som i alt Fald paa det aandelige Omraade har sat meget kraftigt ind for Frihedskravene, har advaret imod det, man er ved at foretage sig i dette høje Ting. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere omtalte Blad — det er „Sorø Amtstidende“ for Lørdag den 6. Maj —, hvor Redaktør Hans Jensen bl. a. skriver følgende:

„Medens Tanker fremdeles er toldfri og Troen en Privatsag, især saa længe der ties med den, ser det nu for Alvor ud til, at Talefriheden paa det Sted, hvor den især skulde have hersket, nemlig i Folketinget, skal tidsbegrænses, og det saa stærkt, at det faktisk bliver umuligt for nye Medlemmer, Folk med Særmeninger eller andre, som ikke hører til Ordførererne (og selv for disse bliver det